

В день Нового року, до неї

Микола Устиянович

Чи ти еще, другинечко моя,
Ведеш к востоку слізную зіницю?
Чи ти еще, болізненная,
Не запалила твоїм снам гробницю?
Єще ли стогн мечтаній блідих
З чорної рветься твого серця згари?
А долі сум чувств твоїх святих
Чи світ еще тобі не склав на мари?

Бідна, остав! ах, твоя зоря
Давно вже щезла із небес востока.
Тобі давно надій нора
Висхла, сред молній розсвіту урока.
Тобі нести в вечірню затінь взрок,
Що осіняє хрест: там сяде колись милий,
Весна твоя, азбука твоїх гадок,
Вірний судьбі, судьбою онімилій.

При нім знайдеш незв'ялий цвіт любві,
Чист як душа, що його садила,
Цвіт, над котрим мечтала слізною ти,
І земний рай, і наповіді всі проснила;
В-около нього мирна тишина,
І роса мила вечірньої охолоди,
А над ним та ж сама зійде зізда,
Що на востоці золотить неба зводи.

Там же, о там, до западної зізди,
Стреми душею, стреми твоїм взором;
І враз коли вона заблісне ти,
Сідай при милім над могили ровом,
І подумай хвилінку з ним одну
Думку за щастя, що судьба стоптала,
І вірно в грудь його ізлий сльозу
Послідню, що-сь еще не виплакала.